

Na útěku

Kapitola I.

„Zatracená voda.“ postěžoval si Birst a už po několikáté ten den se pustil do vylévání roztátého sněhu z bot. „Byl jsi šťastnější když ti mrzly prsty a na nose se ti dělaly rampouchy?“ ušklíbl se v odpověď Grimes a podal mu cosi zabalené v ušmudlaném kousku plátna: „Jestli jo můžeš se vrátit zpátky do Velký jeskyně, možná tam ještě něco sněhu zbylo.“ Bandita si od něj balíček znechuceně vzal a s krajním odporem k němu přičichl: „Nečekáš snad že tohle budu jíst?“ „Ale no tak, ty fífleno, to smrdí jen ten hadr.“ „To jsi mě moc neuklidnil.“ hodil mu Birst páchnoucí maso, natáhl si boty a zvedl se k odchodu. „Když už jdeš ven, zkontroloval bys pasti?“ zeptal se Grimes. „Jako kdybys čekal že tady chytíme něco jiného než rýmu.“ utrousil otráveně Birst a vykročil ze stínu jeskyně. Zaclonil si oči dokud nepřivykly ostrému rannímu slunečnímu světlu a rozhlédl se po okolí, vlhká tráva se třpytila ve slunečním svitu, sem tam mezi ní vykukovaly rostoucí lístky Seraphis které se konečně odhodlali vylézt ze země když už jim nebránil sníh, tu a tam se v důlcích a prohlubních lesklá stojatá voda ve kterou se proměnil sníh který ještě před pár dny pokrýval celou oblast kolem bývalého Nového tábora. „Pohni kostrou, nehodlám tady hnít ani o minutu dýl než je nutný, jakmile se vrátím, vyrazíme!“ křikl na svého společníka do jeskaně a vydal se zkontrolovat past u brány.

„Krucí.“ povzdechl si překvapeně i nadšeně zároveň při pohledu na zmačkaný krunýř Žravé štěnice trčící ze sevřených zubů železné pasti: „Macek!“ výskl si nadšeně a vrhl se ke zdechlině která by velikostí předčila i skřetí hlavu, jeho nadšení ale vzápětí opadlo, očividně si už tohohle „macka“ všimlo před ním něco jiného a rozhodně to nepromeškalo příležitost. „Zatracený ptáci!“ podíval se znechuceně na nebe a odplivl si: „Dneska se asi moc nenajíme.“ opatrně rozevřel past, vytáhl na krunýř obranou hmyzí zdechlinu a odhodil ji stranou. Prošel ztrouchnivělou dřevěnou bránou a zastavil se. Prohlédl si místo kde poslední tři roky, každý den, od snídaně do oběda a od oběda do večere stál a hlídal tábor před nebezpečím které nikdy nepřišlo a když už přišlo, bráně u které stál se zešíroka vyhnulo. Byl za to rád ale trochu ho i mrzelo že si nikdy pořádně neužil nějakého vzrušení, kromě večerních pitek v hospodě na jezeře. „Celou dobu sem snil o tom kdy bariéra zmizí a já se vrátím domů k ženě a když sem se konečně dočkal, místo toho abych zdrhal jako všichni ostatní, já vůl musel jít krást rudu, abych se mohl k ženě vrátit jako boháč. To jen kvůli tomu sem musel 4 týdny tvrdnout pod blbou hromadou sněhu a ledu.“ vzpomněl si na ten děs a strach když si rval do rance rudu a najednou, zničehonic se ozval řev jako když padá hora a celé údolí polil mrazivý chlad, stín mříže překrývající jeskyni s rudnou haldou najednou zmizel a místo něj se jeskyní rozlilo tlumené bílé světlo a dovnitř napadalo několik hromádek sněhu. Na to jak co nejrychleji vyběhl do svatyně kde přebýval nejvyšší z vodních mágů aby zjistil, že polovina horní části tábora, kdysi vyhrazena jen pro mágy, je pokrytá sněhem který zakrývá i přístupovou cestu do ní. Celý měsíc přežíval jen díky lektvarům které zůstaly v alchymistické laboratoři.

Neodvažoval se prohrabat ven, slyšel že tam venku něco je, taky věděl že kdyby se prohrabal a dal by se na útěk, moc daleko by se nedostal. Vysvobození přišlo jednoho dne, když mezi chrčením tvorů, které sice neviděl ale tipoval je na nějaké ještěrky, vrčením vlků a občasným řevem toho co neviděl a neměl ponětí co by to mohlo být, zaslechl něco nepatřičného, nejdřív zdálky ale potom se to blížilo, byly to zvuky boje, máchání mečem, napínání tětiny, praskání krunýřů a trhání masa. Pak zaslechl hlas, hluboký, hlasitý, chrčivý hlas který jako by ani nepatřil člověku a Birstovi při jeho poslouchání naskočila husí kůže a srdce jakoby měl až v krku, v odpověď mu zazněl jiný hlas, taky hluboký ale tak nějak lidský, teplý a příjemný a Birst si naráz uvědomil odkud ten hlas zná, byl to ten chlápek co ho viděl pár týdnů před tím než padla bariéra, toho co přišel do tábora jen s rezavým mečem a o dva týdny později už si kráčel táborem v žoldácké zbroji, zaslechl že to prý byl on kdo ji strhl. Neslyšel přesně co říkají ale zaslechl cosi o jakémsi "oku" a o nějakém "nejvyšším". Jakmile hlasy utichli, slyšel tasení meče a dupot jakoby po táboře běhalo padesát skřetů, po chvíli boje se ozval táhlý, zoufalý řev a zadunění které otřásl celou jeskyní. Birst pochopil že to, s čím ten chlap bojoval bylo mrtvé, chtěl křičet ale po třech týdnech mlčení ze sebe vydal jen tiché vypísknutí. Druhého dne se začal prohrabávat ven, když se mu to podařilo spatřil něco na co do smrti nezapomene: obrovského, bílého tvora ležícího na zemi, jedno křídlo mu trčelo do vzduchu a druhé leželo zkroucené pod ním. „To je...“ vydechl. „Drak“ dokončil za něj neznámý hlas: „Nebo spíš to BYL drak.“ kousek dál od bílé zdechliny klečel muž s bílými vlasy a rostoucím plnovousem před třpytící se hromadou zlata a drahého kamení a usmíval se na něj: „Já jsem Grimes.“ vykročil směrem k němu s napřaženou pravicí.

Birst se vytrhl ze vzpomínek a uvědomil si že křečovitě svírá vlhké dřevo brány, uvolnil ruku, otřel si ji do kalhot a pokračoval k další pasti. „Doufám že je ten blonděj bastard dostal všechny.“ pomyslel si při pohledu na rozkládající se pozůstatky jednoho z těch tvorů které kdysi považoval za ještěrky, zavrtil hlavou a s stočil pohled na místo kde včera s Grimesem nastražili past, ani tahle nebyla prázdná ale její úlovek byl trochu větší než žravá štěnice a podle všeho tohle bylo ještě naživu. „Co to?“ vykřikl zmateně a zamžoural na Birsta: „Hej, chlape, prosím, pomoz mi.“ zakňoural zoufale, chabě zahýbal levačkou uvězněnou v pasti a zasyčel bolestí. Birst se podíval nejdřív na něj, pak na sněhobílou zdechlinu vlka ležícího vedle něj s mečem zaseklým v lebce, pak zpátky na něj, usmál se a řekl: „Jen když mi pomůžeš tady s tímhle drobečkem.“ kývl na mrtvolu a klekl si k pasti.

„Jak se ti sakra podařilo skončit v té pasti rukou?“ zeptal se Birst, uchopil otočné panty na obou koncích pasti a podíval se na něj: „Připravenej?“ „Jo, a mimochodem, já jsem Michael.“ Birst otočil panty a rezavé zuby pasti se od sebe se zaskřípěním oddělily. „Áááargh!“ zařval Michael, stáhl ruku k sobě a zděšeně se na ni podíval. Z hlubokých řezných ran na lokti vytrysklo několik slabých pramínků krve. „Počkej, nemel sebou, musím to ovázat jinak tady vykrvácíš.“ Birst zalovil ve své brašně a vytáhl zažloutlý smotek látky, položil jej na na zem a opět zapátral v brašně: „Mám tu kousek Skřetiho listu, zpomalí krvácení a a ránu vyčistí.“ ukázal mu zmačkanou bylinu a odtrhl ze stonku tři listy: „Podrž to.“ podal mu jeden z lupenů, zbytek rostliny vrátil zpátky do brašny a dva listy které mu zůstaly v ruce začal mnít v prstech

dokud z nich nezačala kapat hustá, žlutozelená šťáva: „Zatni zuby.“ poradil Michealovi s úsměvem ale jeho pohled Michaelovi napovídal že tak snadné to nebude. Birst opatrně uchopil jeho levou ruku a začal do krvácejících ran vtírat rozemnuté listy. „To není tak hrozný.“ poznamenal Michael s nejistým úsměvem ale pak si uvědomil že se spletl. Nejdřív to slabě štípalo, pak silněji začínal mít pocit že o ruku přijde, bylo to jakoby mu do rány sypal sůl, jenom stokrát horší. Otevřel ústa aby zakřičel ale Birst mu do nich pohotově strčil smotek látky, Michael skousl, zakňučel a zavřel oči. Trvalo to jen asi půl minuty ale Michaelovi to připadalo jako půl dne, konečně bolest ustala. „Dej to sem“ Birst mu vzal z ruky poslední list a omotal jej kolem rány ve které už se začala tvořit slabá pěna. „Podrž to.“ Michael uchopil druhou rukou oba konce listu a přidržel je u sebe. Birst mu vzal z pusy obvaz, podíval se na oslintaný smotek látky a otřel ho Michaelovi do košile. Vzal konec obvazu, přiložil ho na list omotaný kolem ruky jeho pacienta a začal ji obvazovat. „Podrž to ještě tady.“ poručil Michaelovi, vstal a vydal se k nejbližšímu stromu chvíli jej prohlížel, pak vytáhl nůž a odřízl kousek kůry, vrátil se k Michaelovi ten už teď stál na nohou a škubal mečem zabodnutým ve vlčí hlavě. „Dej mi ruku.“ řekl Birst a na konec obvazu nechal kápnout trochu smoly z odříznuté kůry. „Díky“ řekl Michael naposledy škubl mečem, vytrhl jej z vlka a dal si ho do pochvy u pasu. „Vem ho za zadní nohu.“ řekl Birst a sám mršinu vzal za přední končetiny a zvedl ji, Michael ho napodobil ale vzal ho jenom jednou rukou za jednu nohu. „Tak povídej, jak si skončil v té pasti?“ Birst se ohlédl a začal opatrně pochodovat pozpátku směrem k bráně. „A co jsi vůbec dělal tady?“ dodal. „Vyslali mě na hlídku a...“ „Vyslali? Takže je vás tu někde víc?“ Birst klopýtl ale naštěstí udržel rovnováhu a pokračoval dál. „Je nás pět. Jak už jsem řekl, vyslali mě na hlídku, byl jsem až u jezera, když se na mě odněkud vrhl vlk, porazil bych ho ale v té chvíli jsem zpanikařil a začal jsem utíkat, vlk běžel za mnou až sem, chtěl sem ho rychleji setřást tak jsem skočil z jedné z těch teras, dopadl jsem na všechny čtyři ale naneštěstí ta čtvrtá skončila v té pasti. Vlk už si myslel že mě má ale stačil sem tasit meč a když se na mě ta bestie vrhla vrazil sem jí ho do hlavy. A co ty? Ty jsi tady sám?“ „Tábořím kousek odtud v jeskyni ještě s jedním chlapem“ odpověděl Birst. Byli už kousek za bránou a jeho začínali bolet ruce. „Ještě kousek.“ řekl „Kde táboříte?“ Michael se nervózně poškrábal zraněnou rukou na zátylku: „Nevím jestli bych ti to měl říkat, nic o tobě nevím.“ „Ale no tak chlape, vytáhl jsem tě z té pasti a ošetřil tě, kdybych tě chtěl zabít udělal bych to hned.“ „Fajn.“ povolil Michael, „Táboříme v jeskyni pod kamenným kruhem.“ „Jsme tady.“ usmál se na něj Birst a zakřičel do jeskyně: „Neuhodneš co jsem našel Grimesi!“ „Proč tady jste? Proč neutečete?“ vyzvídal Michael „Grimes má zlomenou nohu, chtěli jsme počkat než....!“ „Pozor!“ přerušil ho Michael, pustil vlčí nohu a tasil meč. Birst se ohlédl právě včas aby stihl uhnout před útočícím židahlem, „Sakra!“ zaklel, vytáhl své bojové kladivo, ohnal se po mouše, zasáhl křídlo a přimáčkl jej ke zdi: „Doraž tu svini!“ zakřičel na Michaela, ten přiskočil a bodl Kravou mouchu přímo do hlavy. „Grimesi!“ Birst se vrhl k improvizovanému lůžku z kožešin u kraje jeskyně na kterém ležel Grimes. „Není ti nic?“ žádná odpověď. Birst si ho prohlédl když v tom si všiml bodné rány na jeho boku. „Do háje.“ „Co se stalo?“ zeptal se Michael „Je mrtvej!“ zařval Birst a nakopl mrtvolu mouchy ležící na zemi. „Sakra.“

vydechl Michael a podíval se na starcovo tělo: „Chceš, chceš ho pomoci pohřbít?“ zeptal se nesměle. „Skoro sem ho neznal.“ řekl Birst. „Ne, vypadneme odsud, už mě tu nic nedrží.“ „Zavedu tě do našeho tábora.“ nabídl se Michael. „Fajn,“ Birst se sehnul a zvedl ze země Grimesovu brašnu, pověsil si ji na druhé rameno a vytáhl zpoza opasku nůž. „Pomůžeš mi?“ podíval se na Micheala a podal mu druhý nůž. „S čím?“ „Chci vzít nějaké to maso z toho vlka, možná i kožešinu.“ „Fajn.“ souhlasil Michael vzal si od něj nůž a pustili se do vykuchávání zvířete.

„Vede vás někdo?“ zeptal se Birst a upravil si brašny na ramenou. „Jo, jmenuje se Rick ale nikdo vlastně neví proč nás vede zrovna on.“ „Cože?“ „No, jeho brácha, Will, si to přál, předtím náš vedl on a když umíral na skřetí sekeru v zádech, řekl nám že předává velení Rickovi. Jenže Rick je absolutní pako, všichni to ví, i on sám, jenže si to přál jeho brácha a všichni spoléhají na jeho úsudek, i když je po smrti.“ Birst zavrtěl hlavou, znovu si upravil popruhy na ramenou a pokračoval dál. Horská stezka se vinula podél skály, nebylo tam takové vlhko jako dole v údolí, všechny vody stekla dolů. „Jak je to ještě daleko?“ zeptal se, otočil se a naposledy se podíval na bránu tábora, podíval se k zemi směrem kde tušil jeskyni s Grimesovým tělem, zavrtěl hlavou a šel dál. „Moc ne, za pár minut jsme...slyšíš to?“ „Co?“ podíval se na něj nechápavě Birst a vzápětí pochopil. „Rychle, tudy!“ pobídl ho Michael a vyběhl po stezce vpřed. „Blázníš?“ zastavil ho Birst „Vběhneme jim rovnou do náruče!“ „Ne, nevběhneme, kousek tady je jeskyně, schováme se tam. „Dobře.“ přikývl Birst, „Ved' mě.“ Michael přikývl a opět se rozběhl, po pár metrech se zastavil a zahrnul doprava Birst za ním. Měl pravdu, stáli v jeskyni, na zemi ležely kosti jakéhosi tvora, nejspíš Stínové šelmy nebo Loveckého psa. „Rychle, ke stěně!“ šeptl Michael a přitiskl se ke kamenné stěně nalevo od vchodu, Birst ho napodobil a čekal. Po chvíli dupot, který před chvílí slyšeli jen slabounce, zesílil. Už byli skoro o nich, oba zatajili dech a čekali. Kolem vchodu proběhl první skřet v černém koženém brnění a za ním asi 15 dalších skřetích válečníků. Čekali ještě chvíli dokud hluk úplně neutichl a opatrně vyšli ven, „Dobrý, jsou pryč.“ oddechl si Michael. „Co tu sakra dělají?“ rozčílil se jeho parťák. „Ty jsi zaspal nebo co? Za posledních 5 týdnů obsadili skoro celou kolonii.“ Birst vykulil oči, nemohl tomu uvěřit. „Jak?“ bylo všechno co ze sebe dokázal vypravit. „Když padla bariéra přišli z hor, pak přiletěli draci aby jim veleli, ti jsou už ale mrtví. Teď se skřeti rozlézají všude kde můžou. Na tom teď nezáleží, pojď, musíme jít!“ Birst se snažil vstřebat informace které se zrovna dozvěděl, chvíli jen tak stál, pak zavrtěl hlavou a rozběhl se za Michaellem.

Michael zvedl ruku, Birst se zastavil, po jeho vzoru se skrčil a tázavě se na něj podíval. „Skřet“ naznačil Michael ústy a ukázal k soutěsce před nimi, Birst se vyklonil zpoza skály a hned se zase schoval. Přiložil si prst na rty a vytáhl své kladivo, Michael se podíval na kladivo a přikývl. Birst, stále ještě skrčený pomalu, opatrně vykročil z úkrytu a pomalu se přibližoval ke skřetovi. Už byl skoro u něj když v tom šláp na větvičku, skřet se pohnul ale než se stačil otočit, zezadu ho do lebky udeřilo Birstovo kladivo. Sykl na Michaela, ten vstal, vyšel z úkrytu a došel k němu. „Támhle!“ ukázal „To je kamenný kruh, jdeme!“ pobídl Birsta a vykročil ke kamennému monumentu. Birst pohlédl na mrtvého skřeta, otřel si o jeho kožich

krev z kladiva a vydal se za Michaelem. Došli ke kruhu který tvořilo několik dolmenů v půlkruhu a uprostřed byl velký, plochý kámen na kterém ležela natáhnutá kostra, naproti oltáři byl vchod do jeskyní zakrytý narychlo vyrobenými, dřevěnými dveřmi. Michael na ně zabušil, třikrát krátce a dvakrát dlouze. Dveře se opatrně otevřelo a zevnitř vykoukla tmavovlasá mužská tvář: „Už jsme si mysleli že se nevrátíš.“ dveře se otevřely dokořán a v nich stál chlap v otrhaném oděvu a kyjem u pasu. „Ale kdo je tohle Mikeu?“ pohlédl cizinec na Birsta, „To je Birst, zachránil mi život.“ usmál se na něj Michael. „Pak tedy vítej Birste, já jsem Gilbert.“ usmál se vrátň, ustoupil stranou a nechal je oba projít. „Michaele!“ od ohniště vstal muž s hnědými vlasy a objal ho. „Dost chlape.“ odtáhl se od něj Michael, „Ricku.“ usmál se na dalšího chlapa sedícího u ohniště. „Sedni si Mikeu.“ podíval se na něj člověk u ohniště a pokývl směrem k pařezu vedle sebe. „Už jsme, si mysleli že jsi mrtvej.“ „Skoro jsem byl, zachránil mě támhle Birst.“ ukázal na svého zachránce a obrátil se zpět na Ricka, ten se podíval na Birsta, kývl na něj a pokračoval: „Jak to tedy vypadá? Je cesta volná?“ „Cesta na západ už nejspíš použít nepůjde, když jsme se vraceli, minula nás tlupa skřetů směřujících do údolí. Na severní cestě jsem zahlédl asi dvě nebo tři čtyřčlenné tlupy, většinou lovci. A co Mud? Už se vrátil?“ Rick zavrtěl hlavou: „A nejspíš už se ani nevrátí, byla to blbost tam toho chlapa posílat samotného.“ „Tak co teď?“ zeptal se nejistě Michael. „Nemůžeme vyslat dalšího zvěda na východ, do tebe doby by mohlo být pozdě, vyrazíme zítra, za úsvitu.“ vzdechl Rick a rozhlédl se po ostatních. „Na sever?“ zeptal se Birst. „Na sever.“